

Arrest

nr. 121 027 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2012 legde verzoekster een aankomstverklaring af. Zij was in het bezit van een visum type C.

Verzoekster werd toegelaten tot een verblijf tot 2 juli 2013.

Op 13 juni 2012 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer M.C.T, van Belgische nationaliteit. Zij legde een huwelijksakte neer, alsook haar Kameroens paspoort.

Op 8 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 102 804 van 14 mei 2013 stelde de Raad de afstand van geding vast.

Op 28 juni 2013 diende verzoekster nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 25 oktober 2013 maakte de echtgenoot van verzoekster een schrijven over aan verweerder met de mededeling dat hij wenst terug te keren naar Kameroen en waarbij hij verzocht om zijn schrapping bij de gemeente Denderleeuw. Tevens meldde de echtgenoot van verzoekster dat zijn echtgenote hem niet wenste te volgen naar Kameroen.

Op 30 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat de aanvraag om twee redenen werd geweigerd, enerzijds omdat haar Belgische echtgenoot niet aantoonde dat hij actief op zoek is naar werk, en anderzijds omdat haar echtgenoot een brief heeft geschreven waarbij hij aangeeft naar Kameroen te willen terugkeren.

Wat betreft het eerste motief stelt verzoekster dat de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot ten onrechte niet in aanmerking wordt genomen. Ze stelt dat om van een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten men sowieso actief op zoek dient te zijn naar werk en werkbereid dient te zijn.

Wat betreft het tweede motief betwist verzoekster de inhoud van de brief. Ze stelt dat de brief niet ondertekend is waardoor de authenticiteit niet kan worden achterhaald en verder stelt ze dat de brief niet handgeschreven is. Ze meent dat eender welk persoon deze brief kan getypt hebben.

Verzoekster heeft op 28 juni 2013 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Uit deze bepaling volgt dat de eerste vereiste is dat het betrokken familielid de Belg begeleidt of zich bij hem komt voegen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat

niet aan deze voorwaarde is voldaan daar de echtgenoot van verzoeker per brief aan de gemeente heeft meegedeeld dat hij terugkeert naar Kameroen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een brief van de echtgenoot van verzoeker in terug te vinden is, daterend van 25 oktober 2013 waarbij hij meedeelt dat hij bij de gemeente Denderleeuw een aanvraag tot schrapping heeft ingediend met het oog op terugkeer naar Kameroen. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, is deze brief wel degelijk ondertekend en is er geen enkele indicatie dat deze brief niet afkomstig zou zijn van haar echtgenoot. Zo blijkt de handtekening volledig in overeenstemming met de handtekeningen op andere documenten afkomstig van haar echtgenoot. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Denderleeuw bevestigt dat de echtgenoot van verzoekster op 23 oktober 2013 werd afgeschreven naar het buitenland. Hieruit volgt dat verweerder geheel terecht heeft vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster naar het buitenland is vertrokken en dat zij hem aldus niet kan vervoegen.

Noch een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel worden hiermee aangetoond.

Hierbij dient tevens vastgesteld te worden dat dit motief op zich al volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek die verzoekster nog voert ten aanzien van het overtollig motief niet verder dient te worden onderzocht aangezien dit niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU